



**Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi
Thomae tomi quinque**

Priorum vigintisex Quaestionum eius Partis expositionem complectens

Suárez, Francisco

[Köln], 1617

Articulus III. vtrum prædestinatio Christi sit nostræ prædestinationis
exemplar.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93775](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93775)

Filius Dei propter suscipientem vnigenitum Deum veraciter & proprie diceretur. Et ideo quia illa susceptio sub praedestinatione cadit, tanquam gratuita, vtrumque potest dici, scilicet, quod & Filius Dei praedestinatus sit esse homo, & filius hominis praedestinatus sit esse Filius Dei. Quia tamen gratia non est facta Filio Dei, ut esset homo, sed potius humana natura, ut Filio Dei vniueretur: magis proprie potest dici, quod Christus secundum quod homo, est praedestinatus esse Filius Dei, quam quod Christus secundum quod Filius Dei, sit praedestinatus esse homo.

COMMENTARIUS.

Inquit hic D. Thomas terminum huius praedestinationis, & quaestionem intelligit de Filio Dei naturali propriissime, & personaliter, eo modo, quo hic homo Christus est Filius Dei naturalis per aeternam generationem: ita ut sensus sit, an Christus in quantum homo sit praedestinatus fore ipsum Verbum Dei, quem sensum satis explicuit D. Tho. in argumento primo cum solutione.

Respondet autem in corpore, illam locutionem non esse falsam, sed veram, Christum in quantum homo est praedestinatus esse Filius Dei, quia hoc convenit illi ratione humanae naturae, cui in tempore gratia vnionis facta est, quae ab aeterno fuerat praedestinata, & per eam effectum est, ut hic homo esset Filius Dei naturalis. Non explicat autem D. Tho. an haec locutio tantum sit vera cum illo addito, in quantum homo, vel an etiam simpliciter dici possit, Christus est praedestinatus esse Filius Dei: indicat tamen, solum cum illo addito veram esse propositionem illam, dum inquit, solum ratione humanae naturae, praedestinationem competere Christo. Sed hoc statim latius disputandum est. Vbi etiam explicabuntur solutiones ad 1. & 3. Solutio vero ad secundum facilis est.

ARTICVLVS III.

Vtrum praedestinatio Christi sit nostra praedestinationis exemplar.

222.
3 d 10 g.
3 art 3
Ro 1. lib. 3
col. 2 fin

AD tertium sic proceditur. Videtur, quod praedestinatio Christi non sit exemplar nostra praedestinationis: exemplar enim praexistit exemplato: Nihil autem praexistit aeterno. Cum igitur praedestinatio nostra sit aeterna, videtur quod praedestinatio Christi non sit exemplar nostra praedestinationis.

2. Praeterea, Exemplar ducit in cognitionem exemplati. Sed non oportuit, quod Deus diceretur in cognitionem nostra praedestinationis ex aliquo alio, cum dicatur Rom. 8. Quos praesciuit, hos praedestinavit. Ergo praedestinatio Christi non est exemplar nostra praedestinationis.

3. Praeterea, Exemplar est conforme exemplato. Sed alterius rationis videtur esse praedestinatio Christi, quam praedestinatio nostra: quia nos praedestinamur in filios adoptionis: Christus autem est praedestinatus Filius Dei in virtute, ut dicitur Roman. 1. Ergo eius praedestinatio non est exemplar nostra praedestinationis.

Cap 15 in
prin 10, 7.

Sed contra est, quod August. dicit in lib. de pred. Sanct. * Est praeclarissimum lumen praedestinationis & gratiae ipse Saluator, ipse Mediator Dei & hominem, homo Christus Iesus. Dicitur autem lumen praedestinationis & gratiae, in quantum per eius praedestinationem & gratiam manifestatur nostra praedestinatio: quod videtur ad rationem exemplar & pertinere. Ergo praedestinatio Christi est exemplar nostra praedestinationis.

a Respondeo dicendum, quod praedestinatio dupliciter potest considerari. Vno modo secundum ipsum actum praedestinantis: & sic praedestinatio Christi non potest dici

Exemplar nostra praedestinationis: vno enim modo & eodem actu aeterno praedestinavit Deus nos & Christum. Alio modo potest praedestinatio considerari secundum illud, ad quod aliquis praedestinatur: quod est praedestinationis terminus & effectus. Et secundum hoc praedestinatio Christi est exemplar nostra praedestinationis, & deo dupliciter. Primo quidem quantum ad bonum ad quod praedestinamur. Ipse enim est praedestinatus ad bonum, quod est Filius naturalis: nos autem praedestinamur ad filiationem adoptionis, quae est quaedam participata similitudo filiationis naturalis. Vnde dicitur Roman. 8. Quos praesciuit & praedestinavit conformes fieri imaginis filij sui. Alio modo quantum ad modum consequendi istud bonum, quod est per gratiam, quod quidem in Christo est manifestissimum: quia natura humana in Christo nullis suis praecedentibus meritis est vnita Filio Dei. Et de plenitudine gratiae eius nos omnes accipimus: ut dicitur Ioan. 1.

Ad primum ergo dicendum, quod illa ratio procedit ex parte illius actus praedestinantis. Et similiter dicendum ad secundum.

Ad tertium dicendum, quod non est necessarium, quod exemplatum exemplari quantum ad omnia conformetur, sed sufficit quod exemplatum aliquo modo imitetur suum exemplar.

COMMENTARIUS.

Affirmat Diuus Thom. cum August. lib. de praedest. c. 15. & de bono perseverantiae, cap. vlt. cni consentiunt ceteri Theologi in 3. dist. 10. vbi Albert. Dond. dub. vlt. Durand. quest. 2. Palud. quest. 3. Bonau. dist. Palud. 11. art. 1. quest. 1. & Alenf. 3. par. qu. 3. memb. 5. & in su. Bonau. perioribus satis declarata est haec D. Tho. conclusio, dist. 5. sectio. 2. Neque hoc loco oportet plura addere, quia res est facilis.

ARTICVLVS IIII.

Vtrum praedestinatio Christi sit causa nostra praedestinationis.

AD quartum sic proceditur. Videtur, quod praedestinatio Christi non sit causa nostra praedestinationis: aeternum enim non habet causam. Sed praedestinatio nostra est aeterna. Ergo praedestinatio Christi non est causa nostra praedestinationis.

2. Praeterea, illud quod dependet ex simplici Dei voluntate, non habet aliam causam nisi Dei voluntatem. Sed praedestinatio nostra ex simplici voluntate Dei dependet. Dicitur enim Ephes. 1. praedestinati secundum propositum eius, qui omnia operatur secundum consilium voluntatis suae. Ergo praedestinatio Christi non est causa nostra praedestinationis.

3. Praeterea, Remota causa, remouetur effectus. Sed remota praedestinatione Christi, non remouetur nostra praedestinatio: quia etiam si Filius Dei non incarnaretur, erat alius modus possibili nostre salutis, ut August. dicit in lib. de Trinitat. Praedestinatio ergo Christi non est causa nostra praedestinationis.

Sed contra est, quod dicitur Ephes. 1. Praedestinasti nos in adoptionem filiorum per Iesum Christum.

a Respondeo dicendum, quod si consideretur praedestinatio secundum ipsum praedestinationis actum, praedestinatio Christi non est causa nostra praedestinationis: cum vno & eodem actu Deus praedestinauerit ipsum & nos. Si autem consideretur praedestinatio secundum terminum praedestinationis, sic praedestinatio Christi est causa nostra praedestinationis. Sic enim Deus praedestinavit nostram salutem ab aeterno praedestinando, ut per Iesum Christum compleretur.